ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-ЖА E. SHARPSTON
представено на 14 октомври 2010 година[1]

1. След Втората световна война както Австрия, така и Германия стават републики и забраняват благороднические титли и привилегии. Оттогава за австрийските граждани е налице конституционна забрана да носят благороднически титли, която се отнася и до използването на частици като „von“ или „zu“ като част от фамилното име. В Германия обаче е възприет различен подход: съществуващите титли не могат вече да се носят като такива, но стават част от фамилното име, предават се на децата и се изменят единствено според пола на детето, когато съответната частица има различна форма за мъжки и женски род, например Fürst (княз) и Fürstin (княгиня).

2. Настоящото дело се отнася до австрийска гражданка, осиновена като пълнолетна в Германия от германски гражданин[2], чието фамилно име съдържа една от някогашните благороднически титли. Същото фамилно име във формата му за женски род е вписано в австрийските актове за гражданско състояние[3]. По-настоящем тази гражданка обжалва пред Verwaltungsgerichtshof [Върховен административен съд, Австрия] взетото около 15 години по-късно административно решение да се поправят съответните актове и да се отстранят частите от фамилното име, указващи благороднические ѝ произход. Предвид Решение по дело Grunkin и Paul[4] този съд иска да се установи дали австрийското право е в съответствие с член 18 ЕО (понастоящем член 21 от ДФЕС) относно свободата на движение и пребиваване на гражданите на Съюза. Други разпоредби от Договора също може да са релевантни.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Установено е, че осиновяването няма последици по отношение на австрийското ѝ гражданство.

3 — [Бележката под линия е без значение за текста на български език].

4 — Решение на Съда от 14 октомври 2008 г. (C-353/06, Сборник, стр. I-7639).

Правна уредба

Европейската конвенция за правата на човека [5]

3. Член 8 от конвенцията гласи:

„1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция.

2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.“

4. В решенията си по няколко дела, и в частност по дело Burghartz и по дело Stjerna [6], Европейският съд по правата на човека приема, че макар в член 8 от Конвенцията да не се споменават изрично имената, името несъмнено е част от личния и семейния живот на хората, тъй като е начин за личностно самоопределяне и указва връзката с дадено семейство. Освен това този съд подчертава значението на езиковите съображения в областта на имената и приема, че налагането на езикови правила, произтичащи от държавна политика, може да бъде обосновано [7].

Право на Европейския съюз

5. Параграф 1 от член 12 ЕО (понастоящем параграф 1 от член 18 от ДФЕС) гласи следното:

„В обхвата на приложение на настоящия договор [… на Договорите [8]] и без да се нарушават специалните разпоредби, съдържащи се в него, се забранява всякаква дискриминация на основание гражданство“.

5 — Подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. и ратифицирана от всички държави — членки на Европейския съюз.

6 — ЕСПЧ, Решение по дело Burghartz с/у Швейцария от 22 февруари 1994 г., серия A № 280-B, стр. 28, § 24, Решение по дело Stjerna с/у Финландия от 25 ноември 1994 г., серия A № 299-A, стр. 60, § 37.

7 — ЕСПЧ, Решение по дело Bulgakov с/у Украйна от 11 септември 2007 г., № 59894/00, § 43 и цитираната в него съдебна практика.

8 — Цитира се Договорът за ЕО, тъй като той е бил в сила към момента на подаване на акта за преюдициално запитване. Текстът в квадратни скоби посочва измененията съгласно Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС).

6. Член17 ЕО (понастоящем член 20 от ДФЕС) гласи:

„1. Създава се гражданство на Съюза. Всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, е гражданин на Съюза. Гражданството на Съюза допълва [… се добавя към], а не замества националното гражданство. Всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, е гражданин на Съюза.

2. Гражданите на Съюза се ползват от правата и изпълняват задълженията, предвидени в настоящия договор [… се ползват с правата и имат задълженията, предвидени от Договорите. Те имат, *inter alia:*

а) правото да се движат и пребиват свободно на територията на държавите членки;

[…].“

7. Съгласно член 18, параграф 1 ЕО (понастоящем член 21, параграф 1 от ДФЕС):

„Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребива в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в настоящия договор [… в Договорите], и на мерките, приети за неговото [… за тяхното] осъществяване“.

8. Член 43 ЕО (понастоящем член 49 от ДФЕС) и член 49 ЕО (понастоящем член 56 от ДФЕС) забраняват съответно „ограниченията върху свободата на установяване на граждани на държава членка на територията на друга държава членка“ и „ограниченията на свободното предоставяне на услуги в рамките на Общността [Съюза] по отношение на гражданите на държавите членки, които са се установили в държава от Общността [… в държава членка], различна от тази, в която се намира лицето, за което са предназначени услугите“.

9. Член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз [9] гласи:

„Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения.“

10. От разясненията по този член [10] става ясно, че правата, гарантирани в него, съответстват на правата, гарантирани от член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, както и че ограниченията, които могат законно да им бъдат наложени, са същите, както разрешените от член 8, параграф 2 от тази конвенция.

11. Съдът е имал възможност да се произнесе по въпроси относно разликата във фамилните имена на едно и също лице в актовете за гражданско състояние на

9 — Прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, 2000 г., стр. 1). Адаптирана версия е одобрена от Европейския парламент на 29 ноември 2007 г. след отстраняване на препратките към Европейската конституция (ОВ C 303, 2007 г., стр. 1); последната консолидирана версия след Лисабонския договор е публикувана в ОВ C 83, 2010 г., стр. 389.

10 — ОВ C 303, 2007 г., стр. 17, на стр. 20.

различни държави членки в Решение по дело Konstantinidis [11], Решение по дело García Avello [12] и Решение по дело Grunkin и Paul [13]. Основните аспекти от тази съдебна практика може да бъдат обобщени, както следва [14].

12. Понастоящем правилата за фамилните имена на хората попадат в компетентността на държавите членки. Упражнявайки тази компетентност обаче, държавите членки трябва да се съобразяват с правото на Европейския съюз, освен ако не става въпрос за вътрешно положение, което няма никаква връзка с това право. Такава връзка съществува, когато граждани на една държава членка пребивават законно в друга държава членка. При тези обстоятелства те по принцип могат да се позовават пред държавата членка, на която са граждани, на предоставените им с Договора права като правото да не бъдат дискриминирани поради своето гражданство, правото да се придвижват и да пребивават свободно на територията на държавите членки и правото на свободно установяване.

13. Разликата във фамилните имена може да породи сериозни неудобства както в професионален, така и в личен план. Може да възникнат затруднения в дадена държава членка при ползването на права по силата на актове или документи, издадени на името, признато в друга държава членка. Множество всекидневни дейности както в обществената, така и в частната сфера, налагат да се удостоверява самоличността, обикновено с паспорт. Ако в паспорта, издаден от държавата членка, на която лицето е гражданин, е посочено име, различно от името в удостоверението за раждане, издадено в друга държава членка, ако фамилното име, използвано в конкретен случай, не съответства на името в документа, представен от лицето, за да удостовери самоличността си, или ако фамилното име в два представени заедно документа е различно, може да се породят съмнения относно самоличността на съответното лице, автентичността на представените документи или истинността на тяхното съдържание, а и да възникнат подозрения за подаване на декларация с невярно съдържание.

14. Пречка за свободното движение, която произтича от подобни сериозни неудобства, може да бъде оправдана само ако се основава на обективни съображения и е пропорционална на следваната легитимна цел. Съображения за улесняване на администрацията не са достатъчни за тази цел. Пречката обаче може да бъде оправдана по конкретни съображения за обществен ред.

Австрийското право

15. През 1919 г. Законът за забрана на благороднические титли и привилегии [15], който е от конституционен ранг съгласно член 149, параграф 1 от Федералния

11 — Решение на Съда от 30 март 1993 г. (C-168/91, Recueil, стр. I-1191).

12 — Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. (C-148/02, Recueil, стр. I-11613).

13 — Посочено в бележка под линия 4.

14 — Обобщението е направено въз основа на Решение по дело Grunkin и Paul, точки 16—18, 23—28, 29, 36 и 38.

15 — Gesetz vom 3. April 1919 über die Aufhebung des Adels, der weltlichen Ritter- und Damenorden und gewisser Titel und Würden (Adelsaufhebungsgesetz).

конституционен закон [16], забранява благородническите титли и привилегии, светските рицарски ордени и някои други титли и звания, включително носенето на такива титли и звания. Съгласно член 1 от приетия от компетентните министри Правилник за прилагане на Закона за забрана на благородническите титли и привилегии [17], забраната се прилага спрямо всички австрийски граждани, независимо къде са придобити съответните привилегии. В член 2 се посочва, че забраната се отнася включително до правото в името да се включва частицата „von“ и да се носят благороднически титли като Ritter (рицар), Freiherr (барон), Graf (граф), Fürst (княз), Herzog (херцог) или други съответни австрийски или чуждестранни обозначения за благороднически ранг. В член 5 се предвиждат различни наказания за нарушаване на забраната.

16. Според информацията, предоставена от австрийското правителство, съдилищата прилагат забраната с известна гъвкавост, когато става въпрос за германско фамилно име, съдържащо благородническа титла. Когато германски гражданин носи такова фамилно име и придобие австрийско гражданство, това име не се разглежда като благородническа титла и не се променя. Освен това австрийка, която придобие такова име при сключване на брак с германски гражданин, има право да носи цялото име, но трябва да носи съвсем същото фамилно име като съпруга си, а не формата за женски род [18].

17. Съгласно член 9, параграф 1 от Федералния закон за международното частно право [19] личният закон на физическите лица е законът на държавата, на която са граждани. Съгласно член 13, параграф 1 името на лицата се урежда съгласно личния им закон, независимо от основанието, на което е придобито. Член 26 предвижда, че условията за осиновяване се уреждат съгласно личния закон на всеки от осиновителите и на детето, докато последиците от осиновяването се уреждат — когато осиновителят е един — по личния закон на осиновителя.

18. Според становището на австрийското правителство по настоящото дело и цитираните в него мнения от правната доктрина, така уредените последици от осиновяването обхващат само семейните правоотношения и нямат значение за определянето на името на осиновеното дете (което се урежда съгласно нормата

16 — Bundes-Verfassungsgesetz (B-VG).

17 — Vollzugsanweisung des Staatsamtes für Inneres und Unterricht und des Staatsamtes für Justiz, im Einvernehmen mit den beteiligten Staatsämtern vom 18. April 1919, über die Aufhebung des Adels und gewisser Titel und Würden.

18 — Вж. точка 1 по-горе и точки 21 и 27 по-нататък.

19 — Bundesgesetz vom 15. Juni 1978 über das internationale Privatrecht (IPR-Gesetz).

на член 13, параграф 1). Според доклад на Международната комисия по гражданско състояние (CIEC) от март 2000 г.[20], когато Австрия е била член на тази организация, на въпроса „Кой е приложимият закон при определяне на името на осиновеното дете?“ Австрия дава следния отговор: „Името (промяната на името) на осиновеното дете е една от последиците на осиновяването и се определя съгласно отечествения закон на осиновителя, съответно осиновителите. Когато осиновителите са съпрузи с различно гражданство, се прилага общият им отечествен закон, а когато такъв няма, се прилага последният им общ отечествен закон, стига все още да е отечествен закон на един от съпрузите. По-рано приложим беше законът по обичайното местопребиваване“.

19. Съгласно член 183, параграф 1 във връзка с член 182, параграф 2 от австрийския Граждански кодекс[21], когато осиновителят е един, осиновеното дете приема фамилното име на осиновителя, ако семейните му правоотношения с другия родител са прекратени.

20. Член 15, параграф 1 от Закона за гражданското състояние[22] изисква да се отстраняват установените грешки, допуснати при вписването на данните.

Германското право

21. Член 109 от Ваймарската конституция[23] наред с останалото забранява всички привилегии въз основа на произход или съсловна принадлежност и предвижда, че занапред благороднические титли се разглеждат просто като част от фамилното име. Тази разпоредба се прилага и днес съгласно член 123, параграф 1 от действащата германска конституция — Основният закон[24]. Въпреки че в производството пред Съда не е посочена съответната законодателна разпоредба, безспорно е, че съгласно германското право и понастоящем фамилните имена, които включват някогашни благороднически титли, се изменят според пола на лицето, което носи съответното име, ако самата титла е била изменяема.

22. Според член 10, параграф 1 от Закона за въвеждане на Гражданския кодекс[25] името се определя съгласно закона на

20 — Докладът е озаглавен „Loi applicable à la détermination du nom“ („Приложим закон при определянето на името“) и може да се намери на http://www.ciec1.org/Documentation/LoiApplicablealaDeterminationduNom.pdf.

21 — Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (ABGB).

22 — Bundesgesetz vom 19. Jänner 1983 über die Regelung der Personenstandsangelegenheiten einschließlich des Matrikenwesens (Personenstandsgesetz – PStG).

23 — Verfassung des Deutschen Reichs vom 11. August 1919 (VDR).

24 — Grundgesetz (GG).

25 — Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (EGBGB).

държавата, чийто гражданин е лицето. Член 22, параграфи 1 и 2 от същия закон предвижда, че осиновяването и последиците от него за семейните правоотношения между съответните лица се уреждат от закона на държавата, чийто гражданин е осиновителят.

23. В цитирания по-горе доклад на CIEC [26] се посочва, че през 2000 г. в отговор на въпроса „Кой е приложимият закон при определяне на името на осиновеното дете?“ Германия посочва, че „[и]мето на осиновеното дете се урежда съгласно действащия закон в държавата му по произход. Германското законодателство за имената се прилага, когато осиновеното дете е чужденец, а осиновителят — германец, но в резултат от осиновяването детето придобива германско гражданство. Ако чужденец осиновява дете с германско гражданство, правният режим на името на детето се променя само ако в резултат от осиновяването то загубва германското си гражданство“ [27].

24. Член 1757, параграф 1 във връзка с член 1767, параграф 2 от Гражданския кодекс [28] предвижда, че осиновените лица, включително когато са пълнолетни, придобиват фамилното име на осиновителя като „рождено име“.

Факти, производство и преюдициален въпрос

25. Жалбоподателката в главното производство (наричана по-нататък „жалбоподателката“) е австрийска гражданка, родена с името Ilonka Kerekes във Виена през 1944 г. Тя е била вписана с фамилното име Havel, родена Kerekes, когато през октомври 1991 г. компетентният германски съд, Kreisgericht Worbis, допуска осиновяването ѝ съгласно германското право от германския гражданин Lothar Fürst von Sayn-Wittgenstein въз основа на нотариално заверена декларация за съгласие. Жалбоподателката подава заявление за вписване на новото име във виенския регистър за гражданско състояние и през януари 1992 г. компетентните длъжностни лица изпращат искане за информация до Kreisgericht Worbis. Тогава този съд постановява допълнително решение, в което се посочва, че след осиновяването рожденото ѝ фамилно име става Fürstin von Sayn-Wittgenstein, т.е. формата за женски род на фамилното име на осиновителя ѝ. В резултат властите във Виена съставят на жалбоподателката акт за раждане с дата 27 февруари 1992 г. с името Ilonka Fürstin

26 — Вж. по-горе, точка 18 и бележка под линия 20.

27 — Очевидното противоречие между първите две изречения изглежда се дължи на подвеждащата употреба на термина „държава по произход“ в смисъл на „държава по (последното) гражданство“, като се има предвид, че осиновяването може, но не винаги води до промяна в гражданството. Докладът на CIEC съществува само на френски език, поради което не е възможно да се разбере каква формулировка в действителност са използвали германските власти в отговорите на въпросника.

28 — Bürgerliches Gesetzbuch (BGB).

von Sayn-Wittgenstein. Установено е, че осиновяването няма последици по отношение на гражданството ѝ.

26. В съдебното заседание бе посочено, че жалбоподателката работи в сектора на луксозните недвижими имоти и — като използва името Ilonka Fürstin von Sayn-Wittgenstein — се занимава с покупко-продажба на замъци и имения. Явно поне след осиновяването ѝ живее и работи основно в Германия (въпреки че дейността ѝ не е концентрирана в една-единствена държава членка), издадено ѝ е свидетелство за правоуправление на моторно превозно средство на името Ilonka Fürstin von Sayn-Wittgenstein и със същото име тя е регистрирала дружество в Германия. Освен това австрийските консулски служби в Германия подновяват поне веднъж (през 2001 г.) австрийския ѝ паспорт и ѝ издават две удостоверения за гражданство на името Ilonka Fürstin von Sayn-Wittgenstein.

27. На 27 ноември 2003 г. австрийският Verfassungsgerichtshof (Конституционен съд) постановява решение по дело, фактите по което са сходни с фактите по случая на жалбоподателката. Този съд приема, че Законът за забрана на благородническите титли и привилегии не допуска австрийски гражданин при осиновяване от германски гражданин да приеме фамилно име, съставено от някогашна благородническа титла [29]. Това решение освен това потвърждава предходната съдебна практика, съгласно която за разлика от германското право австрийското не позволява фамилните имена да се изменят по род.

28. Известно време след постановяването на това решение длъжностните лица по гражданското състояние във Виена приемат, че актът за раждане на жалбоподателката е съставен неправилно. На 5 април 2007 г. те я уведомяват, че ще коригират фамилното ѝ име в акта за раждане на Sayn-Wittgenstein. Въпреки възраженията ѝ те нанасят поправката с решение от 24 август 2007 г. Тъй като жалбата ѝ по административен ред е отхвърлена, жалбоподателката обжалва пред Verwaltungsgerichtshof.

29. Пред този съд жалбоподателката се позовава най-вече на правото си на свободно движение и свободно предоставяне на услуги, гарантирано с Договорите за ЕС. Тя смята, че това право е нарушено, когато от нея се изисква да използва различни фамилни имена в различни държави членки. Освен това тя посочва, че промяната на фамилното ѝ име след петнадесет години накърнява правото ѝ на личен живот, защитено с член 8 от Европейската конвенция за правата на човека.

30. Ответникът в частност поддържа, че от жалбоподателката не се изисква да използва различни имена, а само да отстрани титлата „Fürstin von“ от фамилното име Sayn-Wittgenstein, което остава непроменено, че въпреки евентуалните неудобства

29 — Дело B 557/03. Въпросното фамилно име е Prinz von Sachsen-Coburg und Gotha, Herzog zu Sachsen (което би се превело като „княз Сакс-Кобургготски, херцог на Саксония“).

за нея забраната на благороднические привилегии и титли в Австрия е конституционен принцип от най-висш порядък, който може да обоснове изключение от предвидените в Договора свободи, и че дори съгласно германските правила фамилното ѝ име следва да се определи по австрийското право (а след като австрийското право не допуска формата Fürstin von Sayn-Wittgenstein, вписването на такова име е неправилно и от гледна точка на германското право).

31. Като взема предвид Решение на Съда по дело Grunkin и Paul, Verwaltungsgerichtshof приема, че всяка евентуална пречка за свободата на движение като последица от промяната на фамилното име на жалбоподателката може да бъде оправдана, тъй като се основава на обективни съображения и е пропорционална на легитимната цел, следвана със забраната на благороднические титли и привилегии.

32. Този съд отправя следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли член 18 ЕО правна уредба, съгласно която компетентните органи на държава членка отказват да признаят определеното в друга държава членка фамилно име на (пълнолетно) осиновено лице, тъй като това име включва благородническа титла, която е недопустима (включително съгласно конституционното право) в първата държава членка?“

33. Писмени становища представят жалбоподателката, германското, италианското, литовското, австрийското и словашкото правителство, както и Комисията. В съдебното заседание от 17 юни 2010 г. устни становища са изложени от представителите на жалбоподателката, германското, чешкото и австрийското правителство, както и на Комисията.

Анализ

34. Лесно може да се намери решение по някои от проблемите, откроени с преюдициалния въпрос, въпреки че във връзка с част от тях участниците в производството пред Съда излагат разнопосочни становища. Има и проблеми обаче, които са по-неясни и може би в крайна сметка изискват допълнителни фактически или правни констатации, преди да бъдат окончателно разрешени. По отношение на тези проблеми ще се постарая да анализирам съответните норми на правото на Съюза, както следва да се приложат в различните възможни хипотези.

Приложимост на правото на Съюза

35. По първия проблем представените пред Съда становища не се различават. Безспорно е, че жалбоподателката е гражданка на една държава членка, но пребивава и работи в друга държава членка. Следователно не става дума за чисто вътрешно положение за едната или другата държава членка, а трябва и двете държави членки да се съобразяват с правото на Съюза, когато упражняват правомощията си във връзка с определянето на името ѝ. В този смисъл жалбоподателката може по принцип да се позовава, включително пред австрийските власти, на правата и свободите, предоставени ѝ с Договора като гражданин на Съюза и като икономически оператор, както и като гражданин на една държава членка, който пребивава на територията на друга държава членка и предоставя услуги на лица в една или повече други държави членки [30].

36. Това означава, че дори когато националното право на държавата членка е единственото приложимо при определянето на името на един от гражданите ѝ, при прилагането на националното право с цел промяна или поправка на акт за гражданско състояние тази държава членка трябва да спазва правото на Съюза, доколкото актът е от значение за въпросния гражданин при упражняването на правото му като гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки.

Дискриминация на основание гражданство

37. Запитващата юрисдикция не иска разяснения по въпроса за дискриминацията, а смята, че това е ирелевантно предвид обстоятелствата по делото. На същото мнение са Комисията и всички държави членки, представили становища пред Съда.

38. Жалбоподателката обаче поддържа, че прилагането на австрийските стълкновителни норми е довело до дискриминация на основание гражданство [31], доколкото ако германски гражданин осинови друг германски гражданин в Австрия, приложимият закон по всички въпроси на осиновяването ще бъде германският, поради което осиновеният ще може да приеме фамилно име, съдържащо част от някогашна благородническа титла, докато ако осиновеният е австрийски гражданин, името му ще се определи съгласно австрийското право и той няма да има възможност да приеме такова фамилно име.

39. Дори да оставя настрана факта, че жалбоподателката не е в това положение, тъй като е осиновена в Германия, пак не мога да се съглася с подобен анализ. Както по дело Grunkin и Paul, разглежданата

30 — Вж. точка 12 по-горе.

31 — Вж. точка 17 по-горе.

австрийска стълкновителна норма [32] във всички случаи отпраща към материалното право на държавата, чийто гражданин е съответното лице. Освен това изобщо няма стълкновение между тази норма и съответстващата ѝ норма в германското право [33], която по същество предвижда същото. Както посочих в заключението си по дело Grunkin и Paul, тази норма прави разграничение между лицата според тяхното гражданство, но не създава дискриминация, основана на гражданство. Целта на забраната на дискриминацията не е да заличи различията, които по необходимост произтичат от притежаването на гражданство на една, а не на друга държава членка, а да препятства други разлики в третирането, които са основани на гражданството. В конкретния случай всички граждани следва да се третират съгласно закона на държавата членка, на която са граждани.

„Сериозни неудобства“

40. Когато преценява дали в подобни случаи е налице нарушение на някоя от гарантираните с Договора свободи, Съдът използва като критерий степента на неудобствата, които възникват за съответното лице поради регистрирането му с различни имена в различни държави членки. В Решение по дело Konstantinidis Съдът приема, че правилата за транскрипция при гражданската регистрация са несъвместими с гарантираното в Договора право на установяване, когато прилагането им причинява на лицето, чието име се транскрибира с друга азбука, „такива неудобства, че на практика възпрепятства свободата му“ да упражнява посоченото право. Такъв е случаят, когато в резултат на изписването се променя произнасянето на името и тази промяна създава за съответното лице опасност потенциалните му клиенти да го объркат с друг. В Решение по дело García Avello и Решение по дело Grunkin и Paul Съдът подчертава по-общо сериозните неудобства, които могат да възникнат за съответния гражданин, ако трябва да обяснява разликата в имената в издадените му официални документи, които иска да използва.

41. Някои държави членки поддържат, че жалбоподателката няма да претърпи подобни неудобства в резултат от поправката на фамилното ѝ име в австрийските регистри за гражданско състояние. От една страна, от нея няма да се изисква да използва различни фамилни имена в различни държави членки, тъй като при всички случаи занапред ще са достоверни единствено поправените данни за името в австрийските регистри. От друга страна, съществената, определящата част от фамилното ѝ име, а именно Sayn-Wittgenstein, ще остане, така че няма да има неяснота за самоличността ѝ, а ще бъде премахнато

32 — Член 13, параграф 1 от IPR-Gesetz; вж. точка 17 по-горе.
33 — Член 10, параграф 1 от EGBGB; вж. точка 22 по-горе.

само неопределящото допълнение „Fürstin von“.

42. Що се отнася до първия довод, наистина по дело García Avello и по дело Grunkin и Paul е ставало дума за опасността имената на съответните деца през целия им живот да останат вписани по два несъответстващи си начина в регистрите за гражданско състояние на две държави членки, с всяка от които имат тясна връзка на произход. За разлика от това в случая името на жалбоподателката явно е вписано в регистрите за гражданско състояние само в Австрия и само австрийските власти могат да ѝ издават официални документи като паспорти или удостоверения за гражданство, така че промяната на данните за името ѝ в тази държава не следва да доведе до противоречие с данните в регистрите на друга държава членка или с официалните документи, издадени от друга държава членка.

43. Тези факти може би изискват по-внимателна проверка от компетентния национален съд, преди да стигне до окончателен извод. Докато германското правителство посочва, че не му е известно данни за жалбоподателката да фигурират в германските регистри по гражданското състояние, в съдебното заседание нейният представител изтъкна, че „смята“, че тя се е омъжила и развела в Германия. Ако това е така, възможно е да има разлика във формата на фамилното ѝ име в Германия и Австрия, което би могло да създаде затруднения, ако например тя реши да се омъжи повторно.

44. Независимо от този въпрос обаче, установено е, че в Германия на жалбоподателката е издадено свидетелство за правоуправление на моторно превозно средство на името Ilonka Fürstin von Sayn-Wittgenstein, както и че със същото име тя е регистрирала дружество в Германия. Най-вероятно тя се е регистрирала пред властите като чужденец, пребиваващ в Германия. Възможно е да има социалноосигурителна партида в Германия за целите на здравното и пенсионното осигуряване. В допълнение към подобни официални данни, в които фигурира името ѝ, без съмнение за петнадесетте години между първото вписване на фамилното ѝ име като Fürstin von Sayn-Wittgenstein в Австрия и решението за коригирането му на Sayn-Wittgenstein тя е откривала банкови сметки и е сключвала в Германия договори, например застрахователни, които още са в сила. Накратко, в продължение на доста време е живяла в една държава членка с определено име, което многократно формално е отразено в различни документи както в публичната, така и в частната сфера. Трудно би могъл да се опише другояче освен като сериозно неудобство фактът, че е задължена да промени всички тези данни, защото в официалните ѝ документи за самоличност сега е вписано различно име. Дори ако, веднъж извършена, промяната премахне бъдещите противоречия, възможно е жалбоподателката да притежава

и да бъде длъжна по-нататък да представи документи, издадени или съставени преди промяната, които ще удостоверят различно фамилно име от това в (новите) ѝ документи за самоличност.

45. Съгласна съм, че промяна във фамилното име може да настъпи в различни етапи от човешкия живот (особено когато става въпрос за жена) в резултат на брак или развод. Жалбоподателката по настоящото дело в миналото е носела фамилните имена Kerekes и Havel и е напълно възможно да е претърпяла (а може и все още да търпи) неудобства от вида, който посочих, в резултат на промяната от Kerekes към Havel и от Havel към Fürstin von Sayn-Wittgenstein. Въпреки това, наред с факта, че бракът и разводът сами по себе си са съзнателни стъпки, от правна гледна точка всяка промяна във фамилното име при сключване на брак е въпрос на свободен избор за встъпващите в брак лица в по-голямата част от правните системи в ЕС [34]. Общественият натиск върху жената разбира се може да ограничи свободата ѝ на избор, но общественият натиск не попада в обхвата нито на правото на Съюза, нито на националното право. Едно е лицето да претърпи неудобства в резултат на предоставения му със закон свободен избор (особено избор, който предполага социално допустима и дори очаквана промяна във фамилното име) и съвсем друго — да е длъжно да търпи неудобства поради изискванията на закона (особено когато това може да се възприеме като отстраняване на нарушение на съответното лице).

46. Може би по-важен е въпросът за професионалната дейност на жалбоподателката. Каквито и съображения да са я подтикнали да се съгласи да бъде осиновена, така че да придобие фамилното име Fürstin von Sayn-Wittgenstein, най-вероятно подобно име, което предполага княжеско потекло, е съществено предимство в професионалната ѝ дейност (за целите на която е упражнила правото си на свободно установяване и очевидно все още упражнява правото си свободно да предоставя услуги в различни държави членки) на посредник в сделки с недвижими имоти, включително замъци и имения [35].

34 — Вж. Facilitating Life Events, Part I: Country Reports от окончателния доклад, изготвен за Европейската комисия през октомври 2008 г. от Von Freyhold, Vial & Partner Consultants, във връзка със сравнително изследване на законодателството на държавите членки в областта на гражданското състояние, практическите трудности за гражданите, които желаят да упражняват правата си в контекста на европейско пространство на правосъдие по гражданските въпроси, и възможностите за решаване на тези проблеми и улесняване на живота на гражданите. Според този доклад изключения от свободата на омъжената жена да запази рожденото си фамилно име са налице единствено в Италия, където тя трябва да добави фамилното име на съпруга си към своето, и сред турската общност в Кипър, където тя трябва да приеме фамилното име на съпруга си. Освен това някои държави членки забраняват употребата на фамилното име на предишния съпруг след развод, освен ако не бъде посочена основателна причина.

35 — Въпреки че обстоятелствата по делото са твърде различни, трябва да отбележа, че в едно от често цитираните решения за свободата на движение (Решение по дело Kraus, C-19/92, Recueil, стр. I-1663, постановено ден след постановяването на Решение по дело Konstantinidis) Съдът обръща значително внимание на факта, че притежаването на разглежданата образователна степен е предимство както за достъпа до професия, така и за по-нататъшното професионално развитие (вж. точка 18 и сл. от това решение).

47. В съдебното заседание представителят на германското правителство посочи, че за административни цели жалбоподателката трябва да използва фамилното име, определено по закона на държавата, чиято гражданка е, но че не би било незаконосъобразно да използва името Fürstin von Sayn-Wittgenstein във всекидневния живот. Дори да се допусне, че тя може да продължи да използва това име, за да черпи от него предимства в професионалната си дейност, все пак ми се струва, че има значителна разлика между използването на официалното име и използването на име, което би било нещо като псевдоним или фирма и носенето му би могло дори да се възприеме като самозванство.

48. Що се отнася до втория довод, който е свързан със степента на неудобствата, оставам озадачена от подхода на някои държави членки, и по-специално от начина, по който въпросът бе представен от германското правителство в съдебното заседание [36]. Щом съгласно германското право Fürstin von Sayn-Wittgenstein е едно цяло фамилно име, което не съдържа същинска благородническа титла или частица, и щом може да се сравнява с фамилни имена като Фюрстман или Фонвалд (които се срещат в германските и австрийските телефонни указатели), тогава как може да се твърди, че част от него (Sayn-Wittgenstein) е съществената, определяща част от името, докато другата (Fürstin von) е само неопределящо допълнение? Ако частта Fürstin von наистина беше същинска благородническа титла, която не е част от фамилното име, изводът би бил друг, но подобно допускане не е налице в преюдициалното запитване по това дело.

49. Според мен е ясно, че след като Fürstin von Sayn-Wittgenstein е едно-единствено сложно фамилно име, то е различно от фамилното име Sayn-Wittgenstein (така както Барон-Коен е различно фамилно име от Коен), както и че използването на две различни имена за едно и също лице е възможно да породи объркване и неудобства. Освен това, както изтъква Комисията в съдебното заседание, докато немскоговорещите ще разглеждат името Fürstin von Sayn-Wittgenstein по един начин, хората, които не говорят този език, ще го разглеждат съвсем другояче. Франкофоните например може да приемат, че Fürstin е същото като Жискар в името Жискар д'Естен, от което те възприемат Жискар като основната част, а човек, който говори само китайски, най-вероятно изобщо няма да разбере името, така както по-голямата част от европейците са неспособни да определят дали съставеното от няколко части китайско име съдържа част, която би

36 — В писмен отговор на поставен от Съда въпрос германското правителство обаче посочва, че частите „Fürstin von“ и „Sayn-Wittgenstein“ са равностойни в цялото фамилно име.

могла да е почетно звание, и дали тази част действително е титла, или е рождено име.

50. Ето защо смятам, че степента на неудобствата, които лице в положението на жалбоподателката може да претърпи в резултат на поправката на фамилното ѝ име, е сравнима с тази, която Съдът посочва в Решение по дело Konstantinidis, Решение по дело García Avello и Решение по дело Grunkin и Paul.

Анализ на правните последици от промяната на името

51. Въпреки че евентуалните правни последици от допълнителното решение на Kreisgericht Worbis, с което новото рождено фамилно име на жалбоподателката се определя като Fürstin von Sayn-Wittgenstein, попадат в обхвата на германското и/или австрийското право и не следва да бъдат определени от Съда, на въпроса на Verwaltungsgerichtshof не може да се предостави полезен отговор, без да се разгледат тези последици. Следователно е необходимо да се анализира въпросът в какво могат да се състоят те.

52. Германското и австрийското правителство подчертават, че според тях има голяма разлика между положението в настоящото дело и това по дело García Avello и по дело Grunkin и Paul. Последните две дела се отнасяли (както в известен смисъл и дело Konstantinidis) до отказа на една държава членка да признае определено име във формата, с която е регистрирано от службите по гражданското състояние в друга държава членка, които са действали законосъобразно в пределите на своята компетентност. За разлика от това в настоящия случай Kreisgericht Worbis не бил компетентен нито според германското, нито според австрийското право да определи фамилното име на жалбоподателката по начина, по който го е направил, тъй като определеното от този съд фамилно име е недопустимо поради две причини (включването на някогашна благородническа титла заедно с частицата „von“ и използването на форма за женски род) по австрийското право, което е приложимото материално право както съгласно германските, така и съгласно австрийските стълкновителни норми. Следователно поправените данни в Австрия не се отнасяли до законосъобразно предоставено в друга държава членка фамилно име, а до погрешно определено име, най-напред от Kreisgericht Worbis и след това от австрийските длъжностни лица по гражданското състояние.

53. Както вече посочих, не е в правомощията на Съда да определя съдържанието на националния закон на държавите членки. Бих искала да отбележа обаче, че изложеното по-горе становище, защитавано от германското и австрийското правителство, не

следва така ясно от акта за преюдициално запитване и че някои факти може би сочат, че то е непълно и неточно. Отговорът на австрийските власти на въпросника на CIEC през март 2000 г.[37] оставя впечатлението, че според тях към този момент съгласно австрийския закон името на осиновения следва да се определя по закона на държавата, чийто гражданин е осиновителят (което предвид факта, че германското право отпраща към правото на държавата, чийто гражданин е осиновеният, може да доведе до препращане). Видно от донякъде противоречивата австрийска съдебна практика, която се цитира[38], преди 2003 г. не е ясно дали австриец, осиновен от германец, може да придобие фамилното име на последния (поне във формата, в която е името на осиновителя), въпреки че съдържа забранени от австрийското право съставни части.

54. Няма да изказвам мнение по тези въпроси; ще посоча само, че за прегледност е необходимо да се вземат предвид три хипотези (всичките основани на предпоставката, че и в двете държави стълкновителните норми отпращат към отечествения закон на осиновения): i) фамилното име, определено с допълнителното решение на Kreisgericht Worbis, при всички случаи е допустимо както съгласно германското, така и съгласно австрийското право; ii) към онзи момент може би е било допустимо, но съгласно по-новата съдебна практика вече не е; и iii) никога не е било допустимо от гледна точка на нито една от двете правни системи.

55. Първата хипотеза се отнася до положение, сходно с разглежданото по дело Grunkin и Paul. Във въпросното дело гражданин на Съюза, който е гражданин само на една държава членка, е роден и оттогава пребивава в друга държава членка, в която фамилното му име е определено и регистрирано в съответствие с местния закон. В настоящия случай гражданин на Съюза, който е гражданин само на една държава членка, е осиновен и оттогава пребивава в друга държава членка, в която фамилното му име е определено в съответствие с местния закон. Вярно е, че раждането и осиновяването не са едно и също нещо (въпреки че с малко въображение осиновяването може да се опише като повторно раждане в ново семейство, а дори и в стриктно правен смисъл и двете събития пораждат много еднакви права, задължения и последици) и че фамилното име на жалбоподателката не е вписано в германските регистри по гражданско състояние (въпреки че впоследствие многократно е вписвано в редица повече или по-малко официални регистри). Въпреки това смятам, че двете положения са достатъчно сходни, за да се направи изводът, че в тази хипотеза, подобно на постановеното

37 — Вж. точка 18 по-горе.

38 — Вж. точки 16 и 27 по-горе.

в Решение по дело Grunkin и Paul, член 18 ЕО не допуска австрийските власти да откажат да признаят фамилното име, определено от Германия, освен ако отказът им се основава на обективни съображения и е пропорционален на следваната легитимна цел.

56. Във втората хипотеза положението е различно, доколкото определянето на фамилното име в съответствие с германското право изглежда допустимо към момента на самото определяне, но по-късно се установява, че не е. При положение че фамилното име е определено от германски съд и че австрийските власти са го вписали с добросъвестното убеждение, че това е правомерният подход, и при положение че жалбоподателката също е действала добросъвестно при определянето и вписването на името ѝ, намирам, че следва да се приложи същият подход, както в първата хипотеза. Макар да е оправдано съдебните решения, с които се изяснява правото, да се прилагат с обратна сила (ex tunc), в пределите на действие на правото на Съюза гражданите на Съюза трябва да разполагат със защита на оправданите правни очаквания, която е основен принцип на това право. Следователно и в тази хипотеза член 18 ЕО не допуска австрийските власти да откажат да признаят фамилното име, определено в Германия, освен ако отказът им се основава на обективни съображения и е пропорционален на следваната легитимна цел.

57. Третата хипотеза, която според германското и австрийското правителство е налице по настоящото дело, по-скоро не допуска същия анализ. В тази хипотеза се приема, че законът е бил ясен, но два пъти е бил неправилно приложен (първо от германския съд и впоследствие от австрийските длъжностни лица по гражданското състояние) поради грешка или незнание. Не може да има обаче оправдани правни очаквания за запазването на положение, което противоречи на изрична правна норма. От друга страна, австрийските власти (този въпрос не е от компетентността на германските власти) търпят това незаконосъобразно положение в продължение на петнадесет години, през които дори го потвърждават с издаването на поне един паспорт и две удостоверения за гражданство. След толкова време е сигурно, че поправката на фамилното име на жалбоподателката ще ѝ причини сериозни неудобства. Не може да се отрече, че длъжностните лица по гражданското състояние трябва да имат правомощието да поправят грешките, открити в актовете за гражданско състояние. Предвид изтеклото време и несъмнено причинените сериозни неудобства трябва все пак да се постави въпросът за пропорционалността. Поправката (в съответствие със закона) безспорно е намеса в личния живот на жалбоподателката. Може ли тази намеса да бъде обоснована? Ако положението беше изцяло вътрешно, би следвало да се разглежда в светлината на националния закон, като се съобрази с член 8 от Европейската конвенция за правата на човека. Тъй като обаче става дума за гражданин на държава членка,

който законно пребивава и извършва икономическа дейност в друга държава членка, положението трябва да се преценява и в светлината на правото на Съюза.

58. Ето защо смятам, че както и да се разглежда правното положение в настоящото дело, е необходимо да се провери дали посочената поправка е обоснована от легитимна цел и дали е пропорционална на тази цел.

По обосноваността

59. Безспорно забраната на благородническите титли и привилегии е легитимна цел за всяка новосъздадена република (като Австрия през 1919 г.), основана на равенството на всички граждани и израстваща върху руините на една империя, доминирана от привилегировани класи.

60. Това не означава, че става дума за необходима цел, която трябва безусловно да се следва от всички държави членки. Всяка държава членка следва сама да реши дали да запази, или да забрани, или пък да въведе наследствена или другояче организирана система от благороднически рангове или от други светски титли и привилегии, при условие че това не нарушава правото на Съюза, например принципите и правилата относно равното третиране, в рамките на неговото приложно поле.

61. Освен това мисля, че е оправдано такава република да въведе строги правила, за да предотврати евентуално възстановяване на съсловните привилегии, които е решила да забрани — цел, която е допустимо да се издигне в конституционен принцип.

62. Освен това по принцип не изглежда непропорционално такава държава да осигури постигането на тази цел чрез забрана на придобиването, притежаването и използването от гражданите ѝ на благороднически титли и звания или пък на имена, които оставят у останалите убеждението, че съответното лице притежава такъв ранг.

63. Подобна забрана обаче може да се разглежда като непропорционална, ако засяга имена, които въпреки че могат да указват благородническа титла, в действителност нямат такъв произход и не се възприемат като титли. Вече посочих имената Фюрстман и Фонвалд, които могат да се открият в австрийския телефонен указател. Австрийските граждани явно имат право да носят фамилни имена като Граф и Херцог,

които едва ли произлизат от самите благороднически титли и се възприемат като обикновени фамилни имена [39]. Щом това е така и щом същото се отнася и за придобиването на подобни имена в други езици (като Барон, Льоконт, Льопренс или Кинг), забраната не се явява непропорционална в това отношение. При тези обстоятелства забрана, която обхваща само придобиването на фамилно име като Fürst (или Fürstin) von Sayn-Wittgenstein, което безспорно произлиза от същинска благородническа титла и може да се възприеме като такава, видимо не надхвърля необходимото, за да се осигури постигането на основната конституционна цел.

64. Налице ли е тази обоснованост обаче в положение като разглежданото по дело García Avello или по дело Grunkin и Paul, с други думи, когато фамилното име е надлежно определено съгласно правото на друга държава членка, с която съответното лице има изключително тясна връзка като гражданство или място на раждане и пребиваване?

65. Според мен трябва да се приеме, че доколкото следва от основна конституционна норма, обосноваността е налице и в този случай, поради което по принцип австрийските длъжностни лица имат право да откажат вписването на въпросното фамилно име в акт за гражданско състояние или в друг официален документ и да забранят на съответното лице да го използва в Австрия.

66. Въпреки това, доколкото името все пак е допустимо и вероятно дори задължително за австрийския гражданин в друга държава членка, с която той има тясна връзка, би било непропорционално да се откаже да се признае самото съществуване на това име като индивидуализиращ белег на същото лице. Следователно трябва да се смекчи мярката, като се намерят най-подходящите средства за намаляване на сериозните неудобства, които лицето в противен случай би претърпяло. Една от възможностите е австрийските власти да издадат документ, подобен на разработеното от CIEC „удостоверение за идентичност на лице с различни фамилни имена“ [40], с който да се удостовери, че съответното лице, въпреки че носи определено име като австрийски гражданин,

39 — Щефани Граф например е австрийска лекоатлетка (бегач на средни разстояния), която представляваше страната си както на Олимпийските игри през 2000 г., така и на световния шампионат по лека атлетика през 2001 г., а Андреас Херцог е австрийски футболист, играл за националния отбор между 1988 г. и 2003 г.

40 — Конвенция № 21 на CIEC за удостоверението за идентичност на лице с различни фамилни имена, подписана в Хага на 8 септември 1982 г. Австрия не е страна по тази конвенция (до момента от държавите членки тя е ратифицирана само от Испания, Франция, Италия и Нидерландия), но това не е пречка да издава подобен документ на гражданите си, когато са в такова положение.

може да се регистрира с различно име в друга държава членка.

67. Предходните съображения се отнасят до онова, което би могло да се определи като „нормалното“ положение, в което нещата са ясни от самото начало. Например по дело García Avello фамилните имена на децата още в самото начало са вписани по различен начин в актовете за гражданско състояние в двете държави членки (Белгия и Испания), на които децата са граждани; по дело Grunkin и Paul германските длъжностни лица още в самото начало отказват да впишат фамилното име на детето по начина, по който е регистрирано в Дания. В настоящото дело обаче намирам, че петнадесетте години, през които жалбоподателката е била официално регистрирана в Австрия и са ѝ били издадени документи за самоличност на името Fürstin von Sayn-Wittgenstein, също трябва да се вземат предвид при преценката на пропорционалността на решението за поправка на фамилното име.

68. Окончателният извод за пропорционалността е в правомощията на националния съд, защото всъщност има няколко правни и фактически въпроса, които трябва да бъдат проверени. Ако например се установи, че през 1992 г. разбиранията за съдържанието на правото са били такива, че жалбоподателката, германският съд и австрийските длъжностни лица са имали основание да смятат, че фамилното име на жалбоподателката е трябвало да се определи единствено по германското право, тогава нанесената петнадесет години по-късно поправка може да изглежда непропорционална. Ако обаче се установи, че жалбоподателката е действала недобросъвестно, за да бъде вписана с определено фамилно име, каквото е знаела, че няма право да носи, или по друг начин е въвела длъжностните лица в заблуждение, тогава поправката изглежда правилна и пропорционална мярка. Във всеки случай продължителността на изтеклия период и фактът, че жалбоподателката е използвала името Fürstin von Sayn-Wittgenstein за административни цели и в професионалната си дейност, несъмнено са фактори, които трябва да се вземат предвид при претеглянето на интересите.

Използването на формата „Fürstin“

69. Последният проблем, откроен в представените на Съда становища, във връзка с който обаче не бе представена достатъчно информация за точното съдържание на правото в двете държави членки и не бяха изложени много съображения по въпроса за евентуалната обоснованост, е свързан с (явно съществуващата) разлика между германските и австрийските правила, що се отнася до изменяемостта по род на фамилните имена.

70. Тъй като това е въпрос, който може да има отражение върху режима на имената

в редица държави членки (литовското правителство силно защитава възприетия в страната режим на изменяеми по род фамилни имена, който е закрепен и в конституцията, а в съдебното заседание бяха споменати и изменяемите ирландски фамилни имена), и тъй като по този въпрос бяха изложени много малко доводи, смятам за достатъчно Съдът да посочи, че правило като това, което явно се прилага в Австрия, поначало не може да оправдае нарушение на правата на гражданите на свободно движение и пребиваване, освен ако не се основава на конституционен принцип или на друго съображение за обществен ред.

Заключение

71. В светлината на предходните съображения смятам, че на поставения от Verwaltungsgerichtshof въпрос Съдът следва да отговори в следния смисъл:

„Дори когато националното право на държавата членка е единственото приложимо при определянето на името на един от гражданите ѝ, при прилагането на националното право с цел промяна или поправка на акт за гражданско състояние тази държава членка трябва да спазва правото на Съюза, доколкото актът е от значение за съответния гражданин при упражняването на правото му като гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки.

Приета от държавата членка норма с конституционен ранг, която се основава на съображения за обществен ред от най-висш порядък като равенството на гражданите и забраната на привилегиите, по принцип може да оправдае забрана за гражданите на тази държава за придобиване, притежаване или използване на благороднически титли и звания или пък на имена, които оставят у останалите убеждението, че съответното лице притежава такъв ранг, дори ако тази забрана може да причини неудобства на това лице при упражняването на правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки като гражданин на Съюза, но при условие че е спазен принципът на пропорционалност, и по-специално при условие че:

а) забраната не обхваща придобиването, притежаването или използването на имена, които обикновено не се тълкуват по този начин;

б) въпросната държава членка не отказва да признае, че съответният гражданин може да бъде известен в друга държава членка с друго име, което е недопустимо съгласно правото на първата държава, и оказва съдействие на този гражданин при наличието на затруднения в резултат от разликата в имената.

Когато прилагат подобна норма с цел промяна или поправка на акт за гражданско състояние, държавите членки трябва отново да съобразят принципа на пропорционалност, който изисква да вземат предвид фактори като оправданите правни очаквания, които действията на техните длъжностни лица могат да породят у гражданите, времето, през което името е използвано без възражение от страна на властите, и личният и професионалният интерес на гражданина от използването на по-рано признатото име.

Освен ако не се основава на конституционен принцип или на друго съображение за обществен ред, забраната за придобиването, притежаването или използването на изменяеми по род имена по принцип не може да оправдае промяна или поправка на акт за гражданско състояние, доколкото актът е от значение за съответния гражданин при упражняването на правото му като гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки.“